

## Arrest

nr. 271 965 van 27 april 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX  
Italiëlei 213/15  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 maart 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer,  
[...]*

*Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd.*

Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen. De beslissing tot verwijdering van 09.02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

## **(2)REDEN VAN DE BESLISSING**

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: □  
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26.09.2017. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 10.01.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Wat zijn privéleven betreft bevat het administratief dossier elementen m.b.t. de aanwezigheid van een partner en twee minderjarige kinderen in België. Op 14 mei 2019 werd de registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning geweigerd door de balie van burgerzaken van Edegem, ondermeer omdat betrokkene reeds in het verleden had getracht zijn verblijfsituatie te regelen op basis van een verklaring van wettelijke samenwoning met een andere dame. De dame in kwestie heeft de wettelijke samenwoning stopgezet omdat ze zich misbruikt voelde door betrokkene. De ambtenaar stelt ook vast dat betrokkene slechts sporadisch verblijft bij zijn gezin. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Wat zijn vrees betreft terug te keren naar zijn land van oorsprong dient erop gewezen te worden dat betrokkene in het verleden internationale bescherming heeft gevraagd in België. Op 05.02.2013 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus evenmin geschonden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier, feit(en) waarvoor hij op 05.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet aanvaard). Rekening houdend met de precaire situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

## **2. Over de rechtspleging**

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

### 3. Onderzoek van het beroep

#### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*"Middelen.*

*Enig middel: schending van artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht en in combinatie met de schending artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), schending van artikelen 24 en 41 van het Handvest, schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn*

*Eerste onderdeel.*

*-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur*

*"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

#### *2. Dit recht behelst met name:*

*-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*..."*

*Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).*

*Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten en in casu tevens een inreisverbod wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.*

*Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober*

2000, Duitsland/Commissie, C 288/196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

*In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.*

*De bestreden beslissing stelt dat verzoeker naliel de vragenlijst over te maken aan de Administratie. Dit is volledig onjuist. Verzoeker heeft de vragenlijst in de gevangenis ingevuld samen met meester E. Anckaert, waarna het document werd afgeleverd aan de bevoegde dienst in de gevangenis. In de ingevulde vragenlijst werd er melding gemaakt van zijn gezinssituatie zoals verder uiteengezet onder het tweede, derde en vierde onderdeel.*

*De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.*

*Tweede onderdeel.*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een eerdere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar.*

*Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).*

*Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).*

*In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.*

*Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).*

*In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."*

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar werd opgelegd, gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De enkele verwijzing naar een niet definitieve veroordeling voor feiten die zich bijna vier jaren geleden hebben voorgedaan, zonder dat de gemachtigde aangeeft dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is dan ook niet voldoende.

Bovendien wijst verzoeker erop dat bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod van drie jaar kennelijk onredelijk is, gelet op de situatie van verzoeker. Minstens heeft de gemachtigde de persoonlijke situatie onvoldoende in overweging genomen bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod als bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, in tegenspraak met de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Men heeft helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft waarmee hij wel degelijk samenwoont, met uitzondering van de periode die hij doorbracht in de gevangenis. Bij uitvoering van het inreisverbod zal hij gedurende de volgende 3 jaren verwijderd moeten leven van zijn jonge kinderen, terwijl de eerste levensjaren dermate belangrijk zijn. Men kan moeilijk stellen dat de verzoeker en zijn minderjarig kinderen contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Door de zeer jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker is op afstand intensief contact onderhouden van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfasen, het hechtingsproces is van essentieel belang voor een peuter en een kleuter. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, in die zin het arrest nr. 162 443 van 19 februari 2016 van uw Raad. Het gezinsleven is meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook, zoom of WhatsApp. Het gezinsleven waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie. Deze argumentatie van verweerder gaat bijgevolg niet op.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht alvorens te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod evenals het opleggen van de maximale termijn van drie jaar.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. De gemachtigde heeft op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een termijn van drie jaar zonder een ernstig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker.

#### *Derde onderdeel.*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.*

*Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:*

*“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:*

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie – en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”*

*Hierover staat is in de bestreden beslissing niets te lezen. In de motivering van de bestreden beslissing had een verwijzing naar het onderzoek omtrent het hoger belang van de kinderen, alsook het familie- en gezinsleven van verzoeker moeten opgenomen worden. Zoals blijkt uit de toegevoegde stukken is verzoeker vader van twee kinderen met wie hij samenwoont (op het verblijf in de gevangenis na), leeft hij samen met zijn partner, is hij gekend bij de crèche omdat hij A. regelmatig afhaalt enz. De bestreden beslissing beperkt haar motivatie tot het vermelden van een partner en twee kinderen en de verkeerde conclusie dat verzoeker sporadisch samenwoont met zijn gezin. In dit dossier werd geen degelijk onderzoek gevoerd, noch voldoende gemotiveerd. Artikel 74/13 wordt zelfs niet vermeld.*

*De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.*

#### *Vierde onderdeel.*

*In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat er geen schending is van artikel 8 EVRM.*

*De afweging in de bestreden beslissing, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 24 Handvest.*

*Het kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62).*

*Bovendien heeft ieder kind er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).*

*Het belang en welzijn van de kinderen is van uitermate groot belang. Door de uitvoering van het inreisverbod zouden de kinderen van verzoeker hun vader echter verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (periode inreisverbod van 3 jaren + eventuele aanvraag bij de Belgische Ambassade = vele jaren). Verzoeker zou dan nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn kinderen, wat zelfs onwaarschijnlijk is omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden.*

*Door de jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker zijn moderne communicatiemiddelen van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen.*

*De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België is vele malen groter dan zijn gebondenheid met Nigeria.*

*Omwille van deze redenen blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met alle bovenvermelde elementen.*

*De bestreden beslissing stelt een gezinssituatie voor waar verzoeker in een ander land verblijft dan zijn kinderen. Dit is flagrant in strijd met artikel 8 EVRM en alle belangen van minderjarige kinderen.*

*In deze omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die zijn verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31) In casu gebeurt de proportionaliteitsafweging niet. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.*

*Er dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.*

*De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 EVRM.”*

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker aanvoert dat het bestreden inreisverbod een schending uitmaakt van zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind, dient de Raad op te merken dat hij deze grieven tevens aanvoerde in het kader van zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 9 februari 2022. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 271 677, en werd verworpen bij arrestnummer 271 964 van 27 april 2022. In dit arrest wordt omtrent verzoekers voormelde grieven als volgt geoordeeld:

*“3.3. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de belangen van zijn minderjarige kinderen. Zij zouden nog erg jong zijn waardoor de moderne communicatiemiddelen volgens verzoeker van weinig nut zijn. Verzoeker wijst erop dat het contact tussen ouder en kind bijzonder persoonlijk is in deze levensfase. Een langdurige scheiding zou nefast zijn en verzoekers kinderen zouden geen banden hebben met andere landen. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.*

*In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Overeenkomstig de gezaghebbende jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), leidt artikel 8 van het EVRM in een dergelijk geval enkel tot een positieve verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, par. 79).*

*In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij slechts sporadisch bij zijn partner en kinderen verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner op 20 december 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning indienden. Naar aanleiding van het onderzoek dat werd opgestart door het openbaar ministerie, verklaarde verzoekers partner dat verzoeker langskomt maar niet bij haar inwoont. Verzoeker zou in Amsterdam verblijven en soms enkele weken tot een maand bij zijn partner zou logeren en dan weer “enkele dagen” verdwijnen. Uit het buurtonderzoek werd er geconcludeerd dat verzoeker nooit bij zijn partner heeft ingewoond. De verklaring van wettelijke samenwoning werd derhalve geweigerd op 14 mei 2019. Op 13 juni 2019 tekenden verzoeker en zijn partner beroep aan tegen deze beslissing. Bij vonnis van 6 maart 2020 van de familierechtbank werd deze vordering ongegrond verklaard. Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend, dat op zijn beurt ongegrond werd verklaard op 7 juni 2021. Het Hof van Beroep stelde vast dat verzoeker tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde, onder andere betreffende het al dan niet aanwezig zijn bij de geboorte van zijn kinderen en het aanvangen van de relatie. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker louter een verblijfsrechtelijk voordeel wenst te bekomen dat verbonden is aan de staat van wettelijke samenwoning en geenszins een duurzame samenwoning beoogt. Gelet op deze elementen dient de Raad er, volledigheidshalve, er aan te herinneren dat schijnrelaties niet beschouwd kunnen worden als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

*Er blijkt niet dat verzoeker ontkent dat hij niet samenwoont met zijn kinderen. Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21;*

*EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Op basis van andere factoren kan aangetoond worden dat relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).*

*Verzoeker voert enkel aan dat zijn kinderen jong zijn en dat persoonlijk contact met hen noodzakelijk is. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen concrete elementen voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk een standvastige relatie onderhoudt met zijn kinderen.*

*Waar verzoeker een attest van de crèche toevoegt aan zijn verzoekschrift, waarin wordt verklaart dat zijn jongste zoon regelmatig door hem wordt opgehaald, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Gelet op bovenstaande elementen acht de Raad het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk om vast te stellen dat het hoger belang van het kind de uitvoering van het bestreden bevel niet in de weg staat, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.*

*3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, vormt deze bepaling een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven en hoger belang van het kind in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt."*

*In het kader van het huidig beroep kan er dienstig verwezen worden naar bovenstaande beoordeling. Waar verzoeker in het kader van het onderhavig beroep wel aanvoert dat hij samenwoont met zijn kinderen, dient de Raad op te merken dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker laat na om hieromtrent enige stukken neer te leggen ter ondersteuning van zijn betoog.*

*3.3. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).*

*Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd door verweerder en hierdoor elementen betreffende het hoger belang van het kind en zijn gezinsleven niet heeft kunnen verduidelijken. Waar er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker heeft nagelaten om een vragenlijst betreffende het hoorrecht te bezorgen aan de administratie, voert verzoeker aan dat dit onjuist is. Verzoeker voert aan dat hij deze vragenlijst wel degelijk invulde in de gevangenis en afleverde aan de bevoegde dienst.*

*Daargelaten of verzoeker deze lijst al dan niet invulde en correct indiende, dient de Raad op te merken dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).*

*Zoals reeds is gebleken, zijn de elementen die verzoeker aanvoert betreffende het hoger belang van het kind en zijn gezinssituatie niet van die aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn*

situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat het disproportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen en hierbij erop wijst dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, dient de Raad erop te wijzen dat de onderhavige inreisverbod binnen de grenzen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijft. Het betreft met name een “*algemeen*” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker op 5 juni 2019 bij verstek veroordeeld werd door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens valsheid in geschriften. Verweerder motiveert dat, gezien de maatschappelijke impact van de feiten, er gesteld kan worden dat verzoeker met zijn gedrag een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd bijna vier jaar geleden plaatsvond, dient de Raad op te merken dat verweerders beoordeling niet louter en alleen gebaseerd is op het element van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen en partner, dat hij reeds misbruik trachtte te maken van de procedure van wettelijke samenwoning en dat zijn verzoek om internationale bescherming op 5 februari 2013 geweigerd werd. Volledigheidshalve dient de Raad op te merken dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2022 er tevens op wordt gewezen dat verzoeker reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar. Verzoeker gaf geen gevolg aan deze beslissingen.

Gelet op bovenstaande elementen acht verweerder het noodzakelijk om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT